Ankenævnet *for* Forsikring

Den 15. august 2018 blev i sag nr. 92092:

xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx
xxxxxxxxxxxxxxxx
xxxxxxxxxxxxxxx

mod

LB Forsikring A/S
Farvergade 17
1463 København K

afsagt

k e n d e l s e :

_____

Forsikringstageren har ulykkesforsikring. I klageskema af 19/3 2018 til nævnet har klageren bl.a. anført:

> "**Kort redegørelse for sagen**
> Den 29. december 2014 gled jeg på sne og is og landende lige på bagdelen med meget voldsomme smerter. Jeg henviser i øvrigt til beskrivelse og forløb i den vedhæftede erklæring af 08.12.2017 fra speciallæge i neurokirurgi, … I øvrigt ligger alle sagens akter og bilag hos forsikringsselskabet.
>
> **Hvad vil du konkret opnå hos selskabet?**
> Få den erstatning som jeg mener jeg er berettiget til, nemlig 50%, da jeg i dag kun kan lave 50% af de fysiske udfoldelser i forhold til, hvad jeg kunne før ulykken. Vedhæftet følger speciallægeerklæring. Det undrer mig meget, at forsikringsselskabet sender mig til denne undersøgelse og vurdering, og derefter tilsidesætter [speciallæges] vurdering og konklution."

Selskabet har i brev af 29/12 2014 til nævnet bl.a. redegjort for sagsforløbet og afgørelsen således:

> "Denne sag drejer sig om dækningen på en ulykkesforsikring.
>
> Vores medlem klager over vores ménfastsættelsen efter det ulykkestilfælde hun var udsat for den 29. december 2014. Ifølge skadeanmeldelsen gled vores medlem på en isglat vej, så hun satte sig ned på bagdelen. Herved opstod der angiveligt skade på ryg og hofte.
>
> Den 5. januar 2015 blev vores medlem tilset af sin læge. I journalen står der, at hun er faldet og har slået lænden. Der er ingen alarmsymptomer. På grund af vedvarende smerter blev lænden

røntgenfotograferet den 15. januar 2015. Røntgenundersøgelsen viste, at der ikke var brud i lænden.

Der var derimod skoliose, højdereduktion svarende til 5. lændehvirvel (L5) – en forandring, der blev skønnet at være af ældre dato – og aldersbetingede forandringer på de to nederste frie lumbale niveauer.

Den 2. februar 2016, dvs. mere end et år efter ulykkestilfældet, bliver der omtalt udstrålende smerter til højre balde i journalen. Den 4. april 2016 viste en MR-skanning, at der er ikke ubetydelige slidgigtsforandringer med forsnævring af rodkanaler ved 5. lændehvirvel/1. korsbenshvirvel på grund af gigtiske randudbygninger. Der blev også konstateret en diskusprolaps mellem 3. og 4. lændehvirvel.

Det er vores lægekonsulents opfattelse, at der ikke er årsagssammenhæng mellem ulykkestilfældet og vores medlems gener fra ryggen, herunder den konstaterede diskusprolaps. Ved afgørelsen har vi lagt vægt på, at hændelsen – medicinsk set – ikke er egnet til at forårsage en diskusprolaps, ligesom vi har lagt vægt på, at der i øvrigt er tale om gigtiske og aldersbetingede (degenerative) forandringer, og ikke traumatiske forandringer. Méngraden efter ulykken blev derfor fastsat til mindre end 5%.

Vores medlem meddelte den 5. juni 2017, at hun er uenig i vores afgørelse. Da ulykkesforsikringen, jf. vilkårenes 7 .10 og 11.20, benytter samme praksis som Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, AES, besluttede vi at indhente en udtalelse om det varige mén efter ulykkestilfældet.

AES meddelte den 10. oktober 2017, at de ikke kunne komme med en udtalelse uden en speciallægeerklæring. Vores medlem blev herefter undersøgt af [speciallæge], der den 8. december 2017 kom med sin erklæring.

Den 29. december 2017 kom AES så med udtalelsen. AES fastsatte det varige mén til mindre end 5% og lagde i den forbindelse vægt på, at den anmeldte hændelse ikke er egnet til at forårsage varige gener fra lænderyggen. AES vurderede samtidig, at den påviste skoliose og sammenfaldet i lænderyghvirvlen er forudbestående helbredsforhold.

AES konkluderede herefter, at de aktuelle gener skal tilskrives de forudbestående degenerative forandringer og ikke ulykkestilfældet.

På baggrund af nævnets henvendelse har vi gennemgået sagen på ny. Da AES også vurderer, at der ikke er årsagssammenhæng mellem ulykkestilfældet og de aktuelle gener, må vi fastholde, at vores medlem ikke er berettiget til erstatning fra ulykkesforsikringen."

Klageren har i mail af 22/6 2018 til nævnet bl.a. anført:

"Det første, der falder mig ind, er min umiddelbare forundring over, at selskabet ikke har taget hensyn til [speciallæges] speciallægeerklæring af 8. 12. 17, men udelukkende har vurderet deres afslag på deres lægekonsulenter, som aldrig har set mig eller talt med mig. Speciallægen, som forsikringsselskabet har sendt mig til – og som de selv har valgt –, er den eneste der har set mig, talt med mig og undersøgt mig i over halvanden time.

Denne speciallæge vurderer, at de aktuelle gener med overvejende sandsynlighed er en følge af det anmeldte uheld."

Selskabet har ikke haft yderligere bemærkninger til sagen.

Nævnet har fået forelagt bilag fra sagen. Et uddrag gengives i det følende.

Af neurokirurgisk speciallægeerklæring af 8/12 2017 fremgår bl.a.:

"**Resumé**
…-årig kvinde, der tidligere har været særdeles aktiv med stor rejseaktivitet. F.eks. var hun blot 3 måneder før det aktuelle uheld på vandretur i …, hvor hun bl.a. besøgte [bjerg].
29.12.2014 gled hun uden for sit hus i nyfalden sne med is under. Hun satte sig direkte på enden og mærkede derved et slag op gennem ryggen. Hun havde straks en fornemmelse af smerter i hele kroppen. Hun kunne ikke rejse sig igen og måtte derfor kravle på alle fire tilbage til huset; men hun havde ikke kontakt til lægevagt eller skadestue. Efter årsskiftet konsulterede hun egen læge. Denne noterede 05.01.2015: 'Faldet slået lænden – ingen alarmsympomer – er i bedring ...'. 19.01.2015 blev der foretaget røntgenundersøgelse af lændehvirvelsøjlen med fund af degenerative forandringer og mindre ældre sammenfald af 5. hvirvel. Der blev ikke beskrevet tegn til friske traumatiske forandringer. 06.03.2015, egen læge: 'Stadig, men dog færre rygsmerter'. Behandlingen har været smertestillende medicin, kiropraktik og fysioterapi, og hun har gradvist fået det bedre.
De aktuelle gener er fortsat belastningsrelaterede smerter i lænden, hvilket begrænser hendes fysiske udfoldelse. Der er ingen smerter i hvile.
Ved den objektive undersøgelse findes hun upåvirket, uden angivelse af ømhed ved berøring i lænderegionen. Bevægeligheden i lænden er generelt alderssvarende reduceret.

Diagnose
/ Contusio/distorsio columna lumbalis seqv. /
(følger efter slag eller forvridning mod lændehvirvelsøjlen)

Konklusion
Der beskrives et konkret uheld med en umiddelbar tidsmæssig relation mellem uheldet og opståelsen af de beskrevne gener. Disse kan forklares af den aktuelle skademekanisme.
Expl. har naturligvis haft de almindelige alderssvarende degenerative forandringer i lænden, men har ikke tidligere haft gener i dagligdagen. Således bemærkes det, at hun har været særdeles fysisk aktiv.
Det vurderes, at de aktuelle gener med overvejende sandsynlighed er en følge af det anmeldte uheld. Det vurderes også, at tilstanden som følge af uheldet nu næsten 3 år efter er stabil, og det vurderes, at sagen kan afgøres på nuværende tidspunkt."

Af vejledende udtalelse af 29/12 2017 fra Arbejdsmarkedets Erhvervssikring fremgår bl.a.:

"**Vurdering af varigt mén**
Vores lægekonsulent med speciale i neurokirurgi har deltaget ved vurderingen af det varige mén.

Grundlaget for vores vurdering:
- [Klageren] gled den 29. december 2014 på noget sne og landede på bagdelen.
- [Klageren] konsulterede egen læge den 5. januar 2015, hvor hun klagede over et slag mod lænden.
- Det fremgår af sagens lægelige akter, at [klageren] fik påvist degenerative forandringer i form af skoliose og sammenfald af lænderyghvirvlen L5.

Ved vurderingen af det varige mén har vi lagt vægt på, at [klageren] aktuelt klager over smerter i lænden.

Vi vurderer imidlertid, at der ikke er sandsynliggjort årsagssammenhæng mellem [klagerens] aktuelle gener i lænderyggen og den anmeldte hændelse den 29. december 2014.

Ved vurderingen heraf har vi lagt vægt på, at hændelsen, som denne er beskrevet i sagens akter, ud fra vores lægefaglige vurdering, ikke er egnet til at medføre en påvirkning, som kan give varige gener i lænderyggen.

Endvidere fremgår det af sagens lægelige akter, at [klageren] nogle uger efter hændelsen den 29. december 2014, fik påvist degenerative forandringer i lænderyggen. Vi finder i denne sammenhæng, at den påviste skoliose samt sammenfald af lænderyghvirvlen L5 er et forudbestående helbredsforhold.

Samlet set er det vores vurdering, at [klagerens] aktuelle gener med overvejende sandsynlighed skal tilskrives de påviste forudbestående degenerative forandringer.

Da der er tale om en ulykkesforsikring, bliver der ved vurderingen af det varige mén ikke kompenseret for forværring eller gener, der skyldes forudbestående helbredsmæssige forhold.

Vi vurderer derfor, at hændelsen den 29. december 2014 ikke har medført et varigt mén på 5 procent eller derover."

Af forsikringsbetingelserne fremgår bl.a.:

"5 Hvad dækker forsikringen
Forsikringen giver ret til erstatning ved ulykkestilfælde, hvorved forstås en pludselig hændelse, der forårsager personskade.
…
For at opnå dækning skal der være årsagssammenhæng mellem ulykkestilfældet og skaden. Ved vurderingen bliver der blandt andet lagt vægt på, om hændelsen – medicinsk set – er egnet til at forårsage personskaden, og om der er tidsmæssig sammenhæng mellem hændelsen og de relevante symptomers indtræden."

Nævnet udtaler:

5. 92092

Klageren gled den 29/12 2014 på et snedækket, isglat areal og satte sig direkte på enden. Hun har herefter haft belastningsrelaterede smerter i lænden.

Selskabet har afvist at yde forsikringsdækning med henvisning til, at det ikke er bevist, at der er årsagssammenhæng mellem ulykkestilfældet og klagerens gener fra ryggen.

Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har i en vejledende udtalelse af 29/12 2017 vurderet, at ulykkestilfældet den 29/12 2014 ikke har medført et varigt mén på mindst 5 % på grund af manglende årsagssammenhæng. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har lagt vægt på, at hændelsen ud fra en lægefaglig vurdering ikke er egnet til at medføre en påvirkning, som kan give varige gener i lænderyggen, og har vurderet, at generne med overvejende sandsynlighed skal tilskrives degenerative forandringer i lænderyggen, som blev påvist ved en røntgenundersøgelse nogle uger efter ulykkestilfældet.

Nævnet bemærker indledningsvist, at det er den, der rejser et krav, som skal bevise kravets rigtighed og størrelse.

Efter en gennemgang af sagen – herunder de lægelige oplysninger og udtalelsen fra Arbejdsmarkedets Erhvervssikring – finder nævnet, at klageren ikke har bevist, at der er årsagssammenhæng mellem det anmeldte ulykkestilfælde og hendes nuværende ryggener. Nævnet kan derfor ikke kritisere selskabets afgørelse.

At en speciallæge i neurologi har vurderet, at de aktuelle gener med overvejende sandsynlighed er en følge af det anmeldte uheld, kan ikke medføre et andet resultat. Nævnet har blandt andet lagt vægt på, at speciallægeerklæringen har været forelagt Arbejdsmarkedets Erhvervssikring.

Som følge heraf

6. 92092

b e s t e m m e s :

_____

Klageren får ikke medhold.

Marianne Højgaard Pedersen

formand